

af Forsørgelsesstedet vilde lettes meget ved en Forenkling af Reglerne om hvilende Forsørgelsesret, der »i Virkeligheden er et Mysterium for de fleste Kommunalbestyrelser.« Vejle Amt bemærker, at en Ændring som den af Byraadene foreslaaede (se nedenfor), hvorefter de nugældende Regler om Afbrydelse af Forsørgelsesret ved Modtagelse af Fattighjælp skulde bringes til Anvendelse, saasomt en Person modtager offentlig Understøttelse under en eller anden Form, ogsaa Understøttelse i Form af Hjælpekassehjælp, Forskud paa Invalidrente, o. l., i høj Grad vilde lette Administrationen. Randers Amt udtaler, at Begrebet »hvilende Forsørgelsesret« volder stor Forvirring, og udtaler sig for, at det enten fjernes eller indskrænkes til det mindst mulige. Ribe Amt »vilde ikke nære overvejende Betænkelighed ved — i hvert Fald i saadanne Tilfælde, hvor Hjælpen er af mere midlertidig Karakter — at foreslaa en fuldstændig Afskaffelse af Begrebet »hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret«, hvorved Konstateringen af en Persons Forsørgelseskommune i høj Grad vilde lettes«. Kun Thisted Amt udtaler sig for at udvide Anvendelsen af hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret, nemlig til de Tilfælde, hvor der ydes Invalidrente eller Forskud paa denne.

Spørgsmaalet om *Fordelingen af Udgifterne* ved den offentlige Forsørgelse, herunder særlig Forholdet mellem Opholdskommune og Forsørgelseskommune, behandles af flere Amter.

Hvad først angaar Spørgsmaalet om, hvilken Kommune der skal betragtes som *Opholdskommune*, gør Frederiksborg og Holbæk Amter opmærksom paa den gældende Praksis, hvorefter man for udensogns Personer, der optages paa en Stiftelse e. l., betragter den Kommune, hvori Stiftelsen er beliggende, som Opholdskommune, med den Virkning, at de paagældende vinder Forsørgelsesret i denne Kommune, og at denne i Trangstilfælde maa bære Opholdskommunens sædvanlige Forpligtelser. Begge Amter ytrer Utilfredshed hermed. Frederiksborg Amt udtaler, at denne Praksis lægger uforholdsmæssig større Byrder paa visse Kommuner. Holbæk Amt gør gældende, at den erfaringsmæssigt vækker Modstand hos de paagældende Kommuner, og tilføjer, at der maaske kunde være Anledning til at udvide Bestemmelsen i Fattiglovens § 16, 2det Stk. til ogsaa at omfatte saadanne Stiftelser. Odense Amt henleder Opmærksomheden paa, at det undertiden ikke er muligt at paavise nogen Kommune, som med Rimelighed kan anses for »Opholdskommune« og at det derfor synes uheldigt, at man efter gældende Praksis selv i saadanne Tilfælde altid paalægger en Kommune Opholdskommunes Forpligtelse. Der burde formentlig være Mulighed for under saadanne Omstændigheder at lade Forsørgelseskommunen udrede hele Udgiften. Vejle Amt paapeger, at det ofte volder Vanskelighed at afgøre, hvilken Kommune der skal anses for retlig Opholdskommune for en syg (navnlig en sindssyg) Person, og udtaler, at Afgørelsen heraf formentlig kunde lettes, hvis det blev fastsat som Hovedregel, at den Kommune, hvor Lægeattest om Hjælpens Nødvendighed er udfærdiget eller Henvendelse til det offentlige er sket, skal betragtes som den paagældendes retlige Opholdskommune, medmindre der i det paagældende Tilfælde er udvist mislig Adfærd fra en anden Kommunes Side.

Uden at stille videregaaende Forslag om Ændringer i den nugældende Fordeling af Udgifterne ved den offentlige Forsørgelse — som derimod flere andre Amter har gjort det (se nedenfor) — omtaler Svendborg Amt *Fattiglovens § 45* (om Forsørgelseskommunens Refusion af tre Fjerdedele) som »utvivlsomt« den af alle Lovens Bestemmelser, der giver Anledning til de fleste »Fattigsager« og iblandt disse særlig til Hjemsendelsessagerne, der til Trods for den humane Anvendelse, Administrationen i Tidens Løb har gjort af Lovens Bestemmelser om Hjemsendelse, stadig hører til de for Myndighederne vanskeligste og ubehageligste Sager«. Amtet er ikke utilbøjeligt til at antage, »at en ny Regel om, at Forsørgelseskommunen yder fuld Refusion, vilde betyde et Fremskridt,